

„Nem üzentem Gömbösnek, vagy Borbély Maczkynak“

Mikszáth Kálmán főispán nyilatkozata

Miskolc, október 15.

A fővárosi sajtó egy része is foglalkozott azzal a látogatással, amelyet Mikszáth Kálmán főispán tett azon az értekezleten, amelyen Gömbös Gyula, a fajvédők vezére is beszélt. Mikszáth főispán erről a kérdéssel Budapesten a 8 Órai Újságnak az alábbi nyilatkozatot adta:

— Az „Esti Kurir“-t és a „Magyarország“-ot láttam. Elejétől végig rosszakarátu ferdítés és valótlanosság, amit irtak. Valótlanosság az, hogy a vacsorát a fajvédők rendezték. A keresztény polgárok és munkások szövetsége rendezte, mint első előadási estét. Ebben a szövetségben benne vannak a fajvédőkön kívül a keresztényszociális szervezetek, a legitimisták és az egységespártiak. Az előadási estélynek semmi napi, vagy pártpolitikai jellege nem volt. Tehát valótlanosság az ehhez fűzött minden kommentár. A vacsorán testületileg vettek részt azok a nemzeti alapon álló munkásszervezetek, amelyek arról a lampionos és fáklyásmenetről mentek oda, amelyet a névnapom alkalmából bizalmuk kifejezése végett, tiszteletemre rendeztek. Nem igaz, hogy én üzentem volna Gömbösnek, vagy Borbély-Maczkynak. Mikor megjelentem, elementáris erővel tört ki a kívánság, hogy hallani akarnak. A szónok félbehagyta beszédét, mire én szólaltam fel. Hogy mit mondtam és hogy az alatt mire gondoltam, ezért nem vagyok felelős egyes sajtóorgánomoknak, sem azoknak a miskolci köröknek, amelyek itt a helyi orgánomokban a dologról hallgattak és csak budapesti összeköttetések révén, a távolban merték elferdíteni a helyes tényállást. A vacsorán különben Farkas István evangélikus református esperes lelkes szavai kapcsán Bethlen István grófot, mint a magyar nemzeti gondolat első harcosát viharosan ünnepelték. — Egyébként jellemző, hogy délelőtt a zsidó iskola felavatásán vettem részt, ott it hallani kívántak s ott is beszéltem.

Hatalmas cseppkőbarlangot fedeztek fel a gömöri határon

A pénzügyőrök csempészraktárt sejtettek s csodás természeti kincsekre bukkantak — Európa legnagyobb barlang rendszere a határ két oldalán

Tornaalja, október 15

A Pelsőc-aggteleki országot mentén, a cseh-szlovák-magyar határközelében fekszik Hosszuszó község, amely a világhírű jelentőségre emelkedett Aggtelek községtől körülbelül öt kilométer távolságra fekszik. A község felé a szilicei flensik természeti szépségekben gazdag rétegei ereszkednek alá, amelyek a Sajó folyó keleti völgyét töltik be.

Tegnap délelőtt a hosszuszói határszéli pénzügyőrség egy négy tagból álló őrse cirkáló körutját végezve a Hosszuszó-kecsői úton az egyik erdőkiágazásnál egy nyílásra bukkant, amelyet a cserje és a bozót sűrűn benőtt. Az őr vezetője azon feltevésből indulva ki, hogy az üreg cserkészbanda titkos raktára lehet, kötelek szerzett és leereszkedett a mélységbe.

Csodálatos látvány tárult szemé elé. Mintegy 16 méter mélységben egy csontvázzal teli és cseppkővel sűrűn benőtt hatalmas teremre bukkant. Az őrsparancsnok azonnal jelt adott a felhúzásra. Most már köteleket, villanylámpát és ásókat szerzett és a pénzügyőrökkel együtt újra leszállt a barlangba.

A barlang tüzetesebb átkutatásakor kőkorszakbeli edényekre és fegyverekre bukkantak. A régészeti leletek értékét azonban messze felülmúlja a barlang gyönyörű természeti felszereltsége.

A most felfedezett cseppkőbar-

lang hatalmas kiterjedése messze maga mögött hagyja az aggteleki barlang dimenzióit. A cseppkőből kialakult figurák művészi panorámát nyújtanak.

Ezideig a felfedezők mintegy három méternyi távolságot tudtak előrehaladni, mivel a nagy barlangvíz útjukat állotta.

Az aggteleki barlang közelsége azt a feltevést teszi valószínűvé,

Egy papnövendék halálos szerencsétlensége az egri minorita templomban

Négy méteres magasságból az oltár elé zuhant

Eger, október 15

(A Miskolci Napló egri munkatársától.) Hlavnyai Károly 25 éves minorita candidátus délből az egri

minorita templom oltáráról, körülbelül 4 méter magasságból leesett

az oltár lépcsőjére és hátgerinctörést szenvedett.

Hlavnyai Károly tegnap délelőtt sekrestyési teendőket végzett a templomban. Letakarította az oltárt, a vázába helyezett hervadt virágokat frisszekkel cserélte ki, majd létrán felmászott az oltár felső részére, hogy az ott elhelyezett virágcserepeket is lehozza és megöntözze. Amint a cserép után nyult, vigyázatlanul mindkét kezével elengedte támasztékát, megcsuszott és a következő pillanatban

hogy a most felfedezett barlangrész az aggteleki barlangrendszerrel összefüggésben állhat és így lehetséges, hogy a cseh-szlovák-magyar határ Európa egyik leg-hatalmasabb területű és leg-szebb cseppkőbarlangrendszerét szel derékon ketté. A pénzügyőrség azonnal jelentést tett úgy az illetékes járási hivatalnak, mint a pozsonyi teljhatalmu minisztériumnak.

A hét folyamán a 16. gyalogezred egy utasozsztága száll ki a helyszínen, hogy a barlang bejáratát szabadá és hozzáférhetővé tegye.

A felfedezés az egész vidéken óriási feltűnést keltett.

kétszer megfordulva a levegőben lélekbe markoló kiáltással, hanyatt-homlok zuhant a négy méteres magasságból az oltár lépcsőjére.

Az ifju papnövendék a hátára esett és eszméletlenül maradt ugyan de teljesen tehetetlenül hevert a lépcsők előtt.

A deket is elharamozták már, a candidátusok már az ebédre gyülekeztek s feltűnt nekik, hogy még mindig nincs közöttük a Károly testvér. Az egész ház keresésére indult, végre valakinek eszébe jutott, hogy látta őt délelőtt a templomba menni. Rosszat sejtve benyitott a sekrestyéből a templomba és elszörnyedve látták

az oltár előtt vonagló Hlavnyai Károlyt.

Azonnal telefonon kérték a mentőket, akik azután pár perc alatt beszállították az irgalmasok kórházába.

A kórház orvosai azonnal kezelés alá vették és a vizsgálatok során

hátgerinctörést és az ennek következtében beállott altestbénulást állapítottak meg

a hivatásának áldozatul esett candidátusnál.

Nyakkendők nagy választékban

Berkovits-nál

Ma premier URÁNIA — Telefon: 10-85 Vasárnap:
A „Koenigsmark“ 1926/27. szezonbeli testvérfilmje:

hercegnő és a bohóc

Egy csodálatos szerelem regényes története 10 fejezetben

Főszereplők:

Huguette Duflos

Charles de Roche

a „Koenigsmark“ királyasszonya

a „Tizparancsolat“ főszereplője

Ily János: Rabok

Este tíz órakor, az előadás végén, pontosan ott ült a tenorista a fehérabroszos asztal mellett a kis bolthajtásos, barnára füstölt öreg kocsmá külön szobájában. A falon a kakukos óra vidám füttyögéssel üdvözölte. A hazafias színnyomatok, meg a 11. és 12-ik paragrafus faromás képei megelevenedtek a falon a leghűségesebb törzsvendég jöttére. Gyűrött, széleskarimájú nagy fekete kalapját felesapta a fogásra, csapzott, borzas haját félresimította izzadt homlokáról, a szája szélén letörölte az ottmaradt festék nyomát, nagyot fújt a fáradtságtól, csengő, erőcs hangja kísértette a sötét felé:

— Egy félliter rizlinget szódával, Brunéder bácsi.

Brunéder bácsi hozta a bort. — Ahitattal tette le az aranylő, mosolygó italt a gyanus fehérségű abroszra.

— Mára asz én Hermingám is od völd a színházba!

— Igen? — horkant fel a tenorista és a szívére édes meleg bujt.

Már itt is volt az asszony. Ragyogón, fiatalosan, kipirultan. — A szél kicsipelt az arcát. Nevető kis göröcskéje a bal ajakszeglete fölött mélyebbre árkolódott. Keztyűbe bujtatott finom kis kezét oda-

nyújtotta a tenoristának.

— Nagyon szép volt ma este! Gyönyörűen énekelt!

A tenorista szemében hálás melegség csillogott.

— Köszönöm! Elfáradtam! Tudja, nem csekélység ezt az operát végig birni! Hang kell ide, hang!

A feje lebukott a mellére. A keze a borospohár után nyúlt. Azután újra töltött. Színültig, szóda nélkül. Fenéig hajította ezt is.

— Hang! — mondotta újra és megint töltöni akart. Az asszony hófehér keze most már keztyűtlenül, élő melegével odahullott a tenorista kezére.

— Ne! Ne igyon!... Nem engedem!

Az ajtóban megjelent Brunéder bácsi, a vendéglős. Már kezdtek szállingózni a különszoba későn érkező vendégei. Brunédernek a tekintete odasiklott a tenorista asztalára. Látta a két egymásra simuló kezét, a két egymásbakapcsolódó pillantást. Husz évvel volt fiatalabb nálánál az asszony, nagyon szerette a színházat, a művészeket, csak a pénzért ment el feleségül Brunéderhez... és nagyon sajnálta a tenoristát.

— Nem! Nem engedem, hogy így ezt a... nos, igen, ezt a komisz italt!

— Vasz, komisz ital? Aba szóvasz! — ordított fel az ajtóban

Brunéder. — Asz én sajád feleségem mond, hogy komisz asz enyim bor!

Vérmes arca vörösre fult. A szeméi kidagadtak. A keze ügyébe került szék felperdült a levegőbe. A hangja sirásba csukló haraggal bögött föl széles, domboru melléből:

— Már régen nézem ez a jádék itt, evvel a sauspierrel! Jetz iz má aber schon zu dumm die Geschichte!

A vendégek felugráltak az asztaloktól. Lefogták az öreget.

— Aber Brunéder bácsi!

Az öreg bömbölt.

— Hinausz, tu Karnale... És te is, te rongyos csirkefogó, tu... tu Kullissenbeisz!... Hinausz mint a kettő!

A tenorista fölemelkedett az asztal mellől. A mellét büszkén kifejeztette, mint mikor Aidában Radamesz szerepében a rabszolgalányért rajong.

— Megyünk, Brunéder ur!... Nem szeretem a skandalumokat!... Asszonyom!

A karját nyújtotta. Az asszony fázva, reszkette húzta föl a keztyűt. A kabátját összébbvonta a mellén. Kifelé indultak a vendéglőből, ki az ismeretlen, rájuk várakozó, tátongó, szomorú, hideg életbe.

Mikor künn voltak, a törzsvendégek összedugták a fejüket és róluk

beszéltek.

— Már régen így megy ez! Az öreg, úgy látszik, végre észreért!

— Na ja! Nem csoda husz évvel fiatalabb az asszony és hát hiába, csinos perszóna! Na, azt meg kell hagyni!

Otthon, a tenorista kis fütetlen hónaposzobájában, a férfi mellére bujt az asszony. A szemé könnybecsillogóan menekült fel az arcára:

— Ugy-e, nem fogsz inni, ugy-e, jó lesz... szeretni fogsz? Nagyon, nagyon fogsz szeretni!

Meleget, védelmet keresőn bujt még szorosabban a férfi mellére az asszony. A tenorista karja ráfonódott az égő, remegő nőre:

— Igérem, igérem... hogy nem iszom többet! Egy kortyot sem!... Csak teéted fogok élni!

Kacagtak, boldogok voltak és szabadok, nagyon szabadok... Kinevették az öreg Brunédert, mint ahogy a kalitkából kiszabadult madár nevet vissza a ház napsütötte pereméről a szabadság édes verőfényében, elhagyott börtönre.

*

Egy este a tenorista megállt a Brunéder-kocsmá söntésasztala előtt. A kalapját mélyen a szemére húzta. De a kocsmáros észrevette, fölragította a kalapot az izzadt homlokáról.

— Na vaz isz, Herr Tenorist!